

DZIENNIK BYDGOSKI

Do „Dziennika“ dołączamy co tydzień: Tygodnik Sportowy i Dodatek powieściowy. Redakcja otwarta od godziny 8—12 przed południem i od 4—7 po południu. Oddziały: w Bydgoszczy, ul. Dworcowa 5— w Poznaniu, Aleje Marcinkowskiego 18 w Toruniu, ul. Mostowa 17 — w Grudziądzu, plac 23-go Stycznia 8/10 w Inowrocławiu, Toruńska 26 — Przedstawicielstwo Gdynia, Starowiejska 19

Przedpłata wynosi w ekspedycji i agenturach 2.95 zł. miesięcznie, 8.85 zł. kwartalnie; przez pocztę w dom 3.34 zł. miesięcznie, 10.01 zł. kwartalnie. Pod opaską: w Polsce 6.95 zł., zagranicą 9.25 zł. miesięcznie. Redakcja i Administracja w Bydgoszczy, ulica Poznańska 12/14. Rękopisów niezamówionych nie zwraca się.

Telefony: Redakcja 316, 326, Administracja 315, — Oddziały: Bydgoszcz 1299, Poznań 3600, Toruń 800, Grudziądz 294, Inowrocław 420, Gdynia 1460.

Numer 123.

BYDGOSZCZ, sobota dnia 2 czerwca 1934 r.

Rok XXVIII.

Prezydent Mościcki i ministrowie na procesji w Krakowie.

Kraków, 31. 5. (PAT.) Po raz pierwszy w odrodzonej Polsce p. Prezydent Rzplitej prof. Ignacy Mościcki wraz z przedstawicielami rządu wziął udział w tradycyjnej procesji Bożego Ciała w Krakowie.

W dniu dzisiejszym całe miasto przybrało odświętną szatę. Przed rozpoczęciem uroczystości Bożego Ciała **trebacze, obrani w stroje historyczne** odegrali z wieży ratuszowej fanfarę. Przed godz. 8 p. Prezydent Rzplitej opuścił swoje apartamenty na Wawelu i udał się na dziedziniec, gdzie przy dźwiękach hymnu narodowego odebrał raport od dowódcy kompanii honorowej, poczem wraz ze swą skierował się do katedry, u wejścia której powitał p. Prezydenta Rzplitej ks. arcyb. Sapieha. Przed ołtarzem zasiadli w krzesłach **min. poczty i telegrafów Kaliński, wicemin. W. R. i Q. P. Kazimierz Pieracki** oraz przedstawiciele władz miejscowych, korpus oficerski **brazylijskiej misji wojskowej**, przedstawiciele wyższych uczelni, Polskiej Akademii Umiejętności itd. O godz. 8 rano rozpoczęła się suma pontyfikalna.

Po skończeniu nabożeństwa rozpoczęła się **procesja**. Od wzgórz Wawelu aż do rynku głównego ustawiły się bractwa wszystkich kościołów krakowskich z chorągwami. Wśród bicia dzwonów i śpiewów religijnych ruszyła procesja, kierując się **na rynek główny**. Pod baldachimem, podtrzymywanym przez duchowieństwo niósł monstrancję **ks. metropolita Sapieha**. Za celebransem postępował p. Prezydent Rzplitej Ignacy Mościcki. Za baldachimem szli przedstawiciele rządu. Po obu stronach baldachimu posuwały się szpalery. **8 p. rano** z dobytymi szablami. Dalej niesiono chorągwie wszystkich cechów krakowskich. W dalszym ciągu postępowała krakowska rada miejska, bractwa i in.

Okolo godz. 11 procesja wawelska doszła do rynku głównego. Tu przy ustawionych ołtarzach ks. metropolita Sapieha celebrował Ewangelię, zakończoną błogosławieństwem. Po zakończeniu uroczystości Bożego Ciała na rynku głównym procesja wawelska powróciła do katedry na Wawelu. Tam p. udzieleniu błogosławieństwa przez ks. metropolitę Sapieha p. Prezydent Rzplitej opuścił katedrę, udając się do swych apartamentów na Zamku królewskim.

Kraków, (PAT.) P. Prezydent Rzpl. przyjął dziś po południu na Zamku kró-

Holandron. Polska się podobała.

Amsterdam, 1. 6. (PAT.) Najważniejsze dzienniki w Amsterdamie i Rotterdamie opublikowały **obszerne artykuły o pobycie dziennikarzy holenderskich w Warszawie**.

Autorzy piszą z entuzjazmem o **doznanej przyjaźni i wyrażają się z podziwem i uznaniem o polskim lotnictwie**. Dziennikarze zapowiadają szereg dalszych artykułów o Polsce.

Alfonsa nie wyrzucają.

Paryż, 1. 6. (PAT.) We francuskich kołach oficjalnych **kategorycznie dementowana jest wiadomość, która ukazała się w jednym z pism hiszpańskich, jakoby król Alfons XIII miał być wydany z terytorjum Francji**.

lewskim ks. metropolitę Sapieha. Następnie p. Prezydent przyjął bawiącą przejazdem w Krakowie **brazylijską misję wojskową**. O godz. 18 p. Prezydent Rzplitej odwiedził ks. arcyb. Sapieha w pałacu biskupim.

Boże Ciało w stolicy.

(Od własnego sprawozdawcy).

Warszawa, 31. 5. Ostatni dzień maja wystąpił w całej swej krasie. Po przykrych deszczach i chłodnych, porywistych wiatrach, które nas nawiedziły od 14 maja i trwały bez przerwy — na dzień Bożego Ciała zajaśniało przepiękne, wiosenne słońce. Cudowna, wymarżona pogoda była dnia tego. Przysłowie powiada, że „**jakie Boże Ciało, takich dni będzie niemało**“, a po mokrym maju pogodę witać będziemy z entuzjazmem.

Od XVII wieku procesje Bożego Ciała wychodzą z prastarego, **archikatedralnego kościoła św. Jana**. Na całej tej przestrzeni lat Warszawa z całą wspólnością i głębokim wzruszeniem święci ten dzień. Biciem dzwonów, śpiewem rozmodlonego ludu, dźwiękami orkiestr i odgłosem bębnow bractw kościelnych rozbrzmiała dzisiaj stolica **Majestat Boży, utajony w Najświętszym**

Sakramencie, Chrystus Pan wyszedł w triumfalnym pochodzie na ulice miasta, aby odebrać hołd od serc Mu wiernych i oddanych, które w czasach tak ciężkich i zdawałoby się beznadziejnych tem więcej chcą się korzyć przed Jego majestatem.

Mszę św. pontyfikalną odprawił **ks. kardynał Kakowski** w otoczeniu licznego duchowieństwa i przy współuczestnictwie **nuncjusza papieskiego msgr. Marmaggi'ego**. Honorowe miejsca zajęli ministrowie, generalicja, przedstawiciele Sejmu i Senatu, władze samorządowe i in.

Zaznaczyć należy, iż po raz pierwszy w odrodzonej Polsce **szef rządu** (premier) nie wziął udziału w uroczystościach Bożego Ciała.

W przeddzień wieczorem, po herbatce

dla dziennikarzy, **prof. Kozłowski** wyjechał do swego majątku na prowincję.

Nad całością pontyfikalnej procesji czuwały cechy rzemieślnicze, sokoli, wioślarze oraz harcerze, którzy tworzyli szpalery.

Udział w procesji w bieżącym roku był wyjątkowo liczny. Barwny pochód stanowiły zakony męskie i żeńskie, za nimi zaś szło duchowieństwo, poprzedzane **wielkim krzyżem kardynalskim**, niesionym na czele. Celebransowi towarzyszyła kapituła warszawska, łowicka, **kilku księży biskupów**. Za celebransem szli członkowie rządu, posłowie i senatorowie, generalicja, Wojsko i organizacje P. W. zamykały procesję.

Pięknie prezentowała się biel i wielotysięczna rzesza dzieci, które właśnie teraz przystępowały do pierwszej Komunii św. Wzruszający był pochód **biednych dzieci i sierotek**, którymi opiekują się Szarytki i zakon Sług Marji. Zauważyć też należy, iż **szeregi młodzieży katolickiej, stowarzyszonej, wzrastają z roku na rok**.

Wreszcie nastąpiła uroczysta chwila. Ze wzniesienia **od kolumny Zygmunta** celebrans błogosławił zebrane tłumy monstrancją na cztery strony świata. Raz jeszcze ukorzył się lud przed Zbawicielem. Uroczystości były zakończone.

Po południu odbyły się procesje w poszczególnych kościołach parafjalnych.

Konserwatyści mają poważne zastrzeżenia co do „wychowania państwowego“.

Szkola powinna uzupełniać dom rodzinny, a nie narzucać dzieciom programu politycznego.

Warszawa dnia 31 maja. Wczoraj obradowała w Warszawie rada naczelna konserwatystów. Referat o sytuacji politycznej wygłosił **ks. Radziwiłł**, zaś sprawy gospodarcze omawiał **sen. Wielowieyski**.

Ochotnicze drużyny pracy.

Opierając się na wzorach bułgarskich, częściowo sowieckich i hitlerowskich, zorganizowano w niektórych okręgach Polski „ochotnicze drużyny pracy“. Młodzież zmilitaryzowano. Za kilka łyżek strawy i 50 groszy dziennie wykonują nasi drużynacy prace przy obwałowaniu Wisły.

Jak donosi jedna z agencji prasowych zjazd postanowił ogłosić zasadniczą e-nuncjację programową w sprawach polityki zagranicznej, ustrojowej, wewnętrznej, oświatowej, mniejszościowej i gospodarczej. Zapowiedź ta zaskoczyła niektóre sfery polityczne, lecz nie zaskoczyła nikogo. Jak wiadomo konserwatyści pokrywają w zupełności na terenie parlamentarnym politykę BB. Z obozem tym wielka własność jest związana od przewrotu majowego. Cóż więc znaczyć będą papierowe uchwały, którym przeczyc będzie samo życie, praktyka parlamentarna klubu konserwatywnego.

Obszerna ta deklaracja zawiera 6 stron maszynowego pisma. **Konserwatyści aprobują politykę zagraniczną rządu**. Stają także wyraźnie na gruncie **nowego projektu konstytucji** i przytem wierzą, czy też udawają wierzących, iż projekt ten zachowuje **wolności obywatelskie** przy równoczesnej realizacji hasła silnego rządu. Projekt ten konserwatyści uważają też za przeciwstawienie się hitlerowskiemu pomysłowi państwa „totalnego“.

Na terenie parlamentu w senacie budżet ministerstwa oświaty stale referuje konserwatysta Rostworoski który ma zawsze dla rządu słowa najwyższej pochwały. Tak jest na terenie parlamentu, ale we własnym gronie konserwatyści się burzą, że rząd prowadzi politykę tzw. **wychowania państwowego**. Otóż w rezolucji zjazdowej powiada się: „wpajanie w młodzież przywiązania do państwa nie może być połączone z **narzucaniem jakiegokolwiek programu politycznego**, gdyż wszelka polityka musi być ze szkoły wykluczona.

W dalszym ciągu tej rezolucji konser-

List z Londynu.

Rzeczy różne i ciekawe z krainy, która pokonała kryzys.

(Od własnego korespondenta „Dziennika Bydgoskiego“.

Londyn, w maju.

Nadzwyczajny emisariusz kanclerza Trzeciej Rzeszy, a raczej powiernik jego „w sprawach rozbrojenia“, Herr von Ribbentrop, odleciał dzisiaj z londyńskiego aeroportu do Berlina.

Kilkudniowa jego misja w Londynie nie przyniosła oczekiwanych w Berlinie rezultatów. Przyznać jednak trzeba, że pana Ribbentropa spotkało nad Tamizą rozczarowanie nieco mniejsze od tego, którego w roku ubiegłym doznał inny wysłannik Adolfa Hitlera, dr. Alfred Rosenberg.

W londyńskich kołach dyplomatycznych wywarł bowiem pan Ribbentrop wrażenie „człowieka całkiem przyjemnego i amatora o dobrych manierach“. Dano mu nawet przydomek „lekkotraty w dziedzinie dyplomacji“. A takiego egzaminu nie potrafił złożyć pan Rosenberg.

Odnosił on niewątpliwie poważny sukces, zdoławszy uzyskać półgodzinną audjencję u pana ministra urzędu zagranicznego, Sir John Simona, — aczkolwiek efekt audjencji tej w znacznej mierze poprawił humor pana ministra i jego otoczenia. Świadkowie historycznego tego momentu twierdzą, że przygrzyzać musieli wargi, gdy wysłannik Adolfa Hitlera zapytał Sir John Simona „prosto z mostu“: „Pan Kanclerz chciałby wiedzieć, jakie stanowisko zajmie Wielka Brytania na wypadek, gdyby Francja zaatakowała Rzeszę Niemiecką“?... Podobno sternik angielskiego urzędu zagranicznego, jako wytrawny prawnik, odpowiedział, że „hipotezę tego rodzaju należy uważać za nie nadającą się do dyskusji; rząd brytyjski nad kwestją tą nie miał sposobności zastanowić się jeszcze;... gdyby przypuszczenie to miało kiedykolwiek przybrać znamiona prawdopodobności, to natenczas rząd Jego Królewskiej Mości zastanowiłby się nad zajęciem właściwego stanowiska!“...

Obecni podczas audjencji wysłannika kanclerza Rzeszy Niemieckiej u kierownika urzędu zagranicznego w Londynie zapewniają, że poza logiczną argumentacją Sir John Simon w odpowiedzi na wysoce naiwną hipotezę pana Ribbentropa, „rozmowa“ tych dwóch mężów stanu pozbawiona była „jakiegokolwiek znaczenia“...

Przed „odlotem“ swoim z Londynu Herr Joachim von Ribbentrop udzielił

wywiadu dziennikarzom londyńskim. Usłyszeliśmy od niego, iż prawdopodobnie „wódz“ wysze go jeszcze z misją specjalną do innych stolic europejskich, aby nawiązać kontakt osobisty z naczelnymi mężami stanu. Pan Ribbentrop zapewniał nas, że wierzy on w „zdrowy rozsądek starego świata“ i nie wątpi, iż zawile zagadnienie konwencji rozbrojeniowej doczeka się w końcu pomyslnego załatwienia... Jest on przekonany, że konwencja rozbrojeniowa dojdzie do skutku, o ile wszystkie zainteresowane narody szczerze do celu tego dążyć będą! Pan von Ribbentrop nie może dopatrzeć się żadnych istotnych różnic pomiędzy dążeniami i poglądami poszczególnych narodów!...

Na pożegnanie usłyszał wysłannik Adolfa Hitlera gromki okrzyk: „Szczęść Boże“. Za chwilę samolot jego znikł w obłokach, brąc zaś dziennikarska wracała z aeroportu „do miasta“, zaprzatając umysły swoje innemi zagadnieniami, różniącymi się poważnie od tych, nad któremi rozwodził się emisariusz nazistowski.

A jest tych zagadnień bez liku!

Wujek Artur Henderson, przewodniczący konferencji rozbrojeniowej w Genewie, bawił w Paryżu. Miał długą rozmowę z panem Barthou. Sondował opinję rządu francuskiego co do dal-

szych tegoż rządu zamiarów względem mającej być zwołanej na 29 bm. konferencji rozbrojeniowej.

Pan Henderson nalegał podobno na pana Barthou, aby tenże określił jasno, jakich gwarancji żąda Francja od Anglii... Pytał on i zgodzić się na „ograniczenie“ zbrojeń, gdyby Anglija zgodziła się na rozszerzenie gwarancji, objętych paktem lokańskiem i gwarancjom tym dała wyraźniejszą interpretację?... Wujek Artur miał zapewnić pana Barthou, że Anglija skłonna jest do daleko sięgających zobowiązań gwarancyjnych, gdyby Francja gotowa była zmienić

swoje obecne stanowisko w kwestji „redukcji zbrojeń“... Według „niewiarogodnych“ informacji, pan Barthou zastrzegł sobie decydującą odpowiedź zaś pan Henderson odniósł z rozmowy tej podobno wrażenie, iż sytuacja nie jest beznadziejna, ponieważ pan Barthou okazał duże zainteresowanie dla projektu wyraźniejszego przez Anglię

Piszczany: Wrażliwi reumatycy mogą korzystać z 3 domów zdrojowych połączonych z kąpielami: Thermia, Cyrill, Pro Patria. Informacje: Biuro Piszczany, Cieszyń, Śrutarska 18. (10163)

Stadion-olbrzym w Budapeszcie,

na którym w dn. od 31 maja do 3 czerwca br. odbędą się gimnastyczne mistrzostwa świata. W zawodach mistrzowskich walczyć będą o palmę pierwszeństwa reprezentacje wszystkich większych państw na kontynencie. Udział swój zgłosiła również Polska.

Olga Wolbryk.

(31)

ŻONA NAUCZYCIELA

(POWIEŚĆ).

(Ciąg dalszy).

Nie odpowiedział, ale drobna rączka, która energicznie ujęła jego ramię, nadawała kierunek jego krokom. Szli planacjami wzdłuż wybrzeża — z początku bardzo szybko, stopniowo zwalniając kroku. Ira po chwili puściła jego ramię i w półbucikach, których nie miała czasu zmienić, dzielnie mu dotrzymywała kroku, wsunawszy ręce do głębokich kieszeni gumowego płaszcza.

Był jej wdzięczny, że nie ozwała się ani słowem. Ale odczuwał jąjący wpływ jej bliskości.

— Ojciec mój już nie żyje — rzekł nagle Fiodor, przystając. Nie poznała jego głosu — tak twardo przeciął ciszę.

— Dlaczego pan tak sądzi?

— Czuję to. Był dobrym człowiekiem. I Bóg był łaskaw na niego — już nie żyje.

Zerwał kapelusz — stał z gołą głową, utkwivszy spojrzenie w koronie drzew — z wyrazem uroczystym, jak w kościele. Spytała cicho: Fedja, czy pan pobożny?

— Usta mu drgnęły boleśnie.

— Pobożny... tak może jak pani... jak nasi ludzie w Rosji — wie... Ale każdy,

człowiek miewa chyba chwile... powiedzmy rozmodlenia wewnętrznego... Kiedy nie może znaleźć słów na wyrażenie podziękia... ludziom... czy losowi, czy temu, co nazywają Bogiem... W tej chwili właśnie przeżyłem taki moment zbożnego rozmodlenia.

— A przecież... pan tak rzadko mówił o swym ojcu.

Nakrył głowę i powoli zaczął iść przed siebie.

— Zналиśmy się bardzo mało. Jego życie płynęło poza nami.

Znow przystanął. — Ale jedno muszę pani powiedzieć: nigdy nie był mi tak bliskim jak właśnie teraz. I zdaje mi się, że spełnię jego rozkaz z grobu, jeśli nigdy... nie będę mówił... o tem wszystkim... co słyszeliśmy oboje i Bogu dzięki my tylko mogliśmy zrozumieć. Iro... musi mi pani przyrzec, że nigdy, ani jednym słówkiem nie napomknie... o tem, co się stało, czy nie stało!

Pochwycił obie jej ręce i przycisnął je do swej piersi.

— Nigdy, ani słowem... rzekła cicho, stanowczo.

Zawrócili z wolna ku domowi. W pewnej chwili dobiegło ich przenikliwe gwizdanie. Ira wzdrygnęła się gwałtownie. Czy to nie Koka?

— Iro, czy narzeczony pani był kiedyś w szkole kadeckiej?

— Zdaje mi się... przez rok, czy nawet krócej... Potem zachorował i... Ale dlaczego pan pyta o to?

— Och, tak mi coś przyszło do głó-

wy... Wszak pani rychło wyjdzie za niego. Więc rozumie się, że musi mnie interesować człowiek, mający zostać mężem pani.

— Mama bardzo do niego przywiązała. Rodzice zasięgają jego rady w sprawach majątkowych, bo tatuś w obecnym stanie zdrowia nie może się wszystkim zajmować. A mama nie się na tem nie rozumie. Matka Koki pochodziła z wielkiej rodziny kupieckiej, a on wdał się widocznie do... Och, ale ja mówię o tem wszystkim... Urwała nagle, zauważywszy, że towarzysz jej bawi myślami daleko od niej.

Fiodor znow przystanął i zwiesił głowę.

— Iro, chcę pani jeszcze coś powiedzieć... Proszę mi nie brać za złe, że przez jakiś czas nie będę się z panią widywał... Muszę się wpterw uspokoić. A z panią musiałbym wciąż mówić właśnie o tem... o czem mówić nie chcę, nie będę. Nic nie słyszałem... nie wiem... Pani tak samo... A gdy się po jakimś czasie znow zobaczymy...

— Będzie wszystko tak, jak gdybyśmy nie wiedzieli o niczem — dokończyła glucho.

— Ale pan zostanie przecież moim przyjacielem?

W głosie jej brzmiała jakby trwoga. Wtedy obiema rękami ujął jej głowę w mokrej czapce gumowej i delikatnie przycisnął ją do piersi.

— Kochana, mała Iroczka... To, co nas łączy, nie ma początku, ni końca. To pani chyba wie i czuje... Ale teraz muszę już odejść...

Gdy Fiodor Streborn wrócił do swego pokoju i odkręcił światło, pierwsze jego spojrzenie padło na dwie fotografie matki, ustawione w srebrnych ramkach na biurku. Długo nie odrywał od nich wzroku, jak gdyby się rozstawał z czemś najdroższem, a nieodwołalnie skazanem na umarcie. Pieszczotliwie przesunął palcem po oszklonych podobiznach, włożył je do szkatułki, w której hrabina Klaudja podczas podróży przechowywała klejnoty. Następnie otworzył okno i misterną szkatułkę rzucił do przepływającego obok w tamę ujętego Lemanu.

Odetchnął głęboko, zamknął okno i w ubraniu padł na łóżko. Przez całą noc światło płonęło w jego pokoju.

W salonie Yurowów rychło zauważono zniknięcie Iry. Po chwili wbiegła też Katjerina i z śmiałością starych sług oznajmiła oburzona, że księżniczka w tę okropną stotę wyszła z domu w płytkich trzewikach.

Książę ofukał starą, poczem zwrócił się do żony.

— Słicznie sobie wychowałaś córkę, Anno Aleksandrownno... Winszuję... Nocą, w takie powietrze uganąć po ulicach, gdy w domu są goście. Słicznie...!

— Prawdopodobnie wyjechała na stację po Koka — bronila się księżna. Ale stary pan stuknął laską w stół, krzyżąc: — W przyszłości wypraszam sobie coś podobnego!

(Ciąg dalszy nastąpi).

Dla Naszych Pan

O prawa kobiety

Na marginesie nowej książki prof. Sertillanges'a.

Niema chyba tematu w dyskusji, przy którym rzuconoby tyle szkodliwych, płytkich i wręcz bezmyślnych oskarżeń, jak w kwestji feminizmu, ruchu kobiecego.

Dzieła, zajmujące się tą kwestją poważnie, są niestety ciągle jeszcze „białemi krukami” na półkach księgarskich. Z prawdziwą satysfakcją witamy więc dzieło członka Instytutu Katolickiego w Paryżu, prof. A. Sertillanges'a. Jest to zebrany w całość cykl wykładów, konferencji i dyskusyj.

Dzieło rozpatruje kolejno: źródła powstania ruchu kobiecego, stanowisko i znaczenie chrześcijaństwa dla emancypacji kobiet, postulaty feminizmu na tle postulatów chrześcijaństwa, feminizm a praca kobiet, feminizm a politykę, małżeństwo, rozwód, organizację ogniska domowego, wychowanie i wykształcenie kobiet. Widzimy zatem, że poruszono i powiedziano wszystko, co należałoby do tak obszernego tematu.

Prof. Sertillanges wychodzi z założenia, że niema „duszy męskiej” i „duszy kobiecej” w znaczeniu nierówności, istnieje tylko jedna dusza: ludzka. Twierdzi on, że pewne różnice charakteru, w które się wzajemnie uzupełniają, są jedynie wynikiem różnej budowy fizycznej. Kobieta: profesor, adwokat, lekarz, dyrektor przedsiębiorstwa, inspektor, artystka itd. znajdują w nim gorącego rzecznika. Czyni jedno tylko zastrzeżenie. mogące być zwrócone tak do kobiet, jak i do mężczyzn; nie radzi wszystkim kobietom rzucać się masowo do tych zawodów, które zależą od zdolności i zamiłowań każdego człowieka. Zostawmy każdemu, każdej istocie ludzkiej, wolny wybór.

Przechodząc do sprawy rodziny i domu rodzinnego, A. D. Sertillanges mówi: „Chcieć zamknąć kobietę w czterech ścianach domu, byłoby to samo, co chcieć zamknąć duchowieństwo w zakrystii, bez prawa do jego szerokiej, niezbędnej działalności w świecie”.

Uczucia macierzyńskie kobiet, ich „zmysł rodzinny” i ich obowiązki wychowawczy, zawsze będą widziały swój punkt wyjścia w domu rodzinnym. Lecz dla dobra społeczeństwa nie może być egoizmu rodzinnego, który poza troską o swoich najbliższych zamyka oczy na to, co się dzieje i nie chce uczuciem ma-

cierzyńskim ogarniać dalszych dziedzin życia. Kobiety muszą rozumieć, że sprawy publiczne łączą się ściśle ze sprawami ich ognisk rodzinnych, mogą sprzyjać rozkwitowi ich szczęścia rodzinnego lub je zniszczyć. Winne zatem narówni ze swymi towarzyszami życia i pracy dążyć do zmian, które są dla tego szczęścia niezbędne, i utrwalają jego podstawy.

Co się zaś tyczy tak częstych zdań, że przeznaczeniem kobiety jest macierzyństwo, prof. Sertillanges mówi: Tak samo przeznaczeniem mężczyzny jest ojcostwo, trzeba zatem przede wszystkim pojąć to szerokie znaczenie, jakim jest przeznaczenie człowieka. Starożytni odmawiając wogóle kobietom osobowości, uważali kobietę niezamężną za istotę bezpożyteczną. Chrystjanizm stawia ją znowu wyżej od zamężnej, wysuwając prztem dla obu postulat rozwoju własnej indywidualności i czynnego udziału w tworzeniu cywilizacji chrześcijańskiej, w pełnym znaczeniu tego wyrazu.

W ustroju chrześcijańskim stoi przed kobietą otworem życie intelektualne, praca zawodowa, społeczna, polityczna, do której wnieść te wartości, jakich brak powoduje błędy i jednostronność w zapatrywaniach mężczyzn na różne zagadnienia. Niema takiej dziedziny życia, w której niepotrzebne byłoby współdziałanie kobiet dla powszechnego dobra, dla równowagi czynników, które w sumie dopiero mogą stworzyć harmonijnie idealną. Z tego względu niezbędny jest także udział kobiet w polityce.

Co się tyczy działalności zewnętrznej, niech kobieta uczy się i mówi, niech pisze i podtrzymuje to, co piszą; niech działa i podtrzymuje te, które działają na polach, jakie z każdym dniem otwie-

Estetyka życia.

Kultura ciała i higiena.

Każda epoka ma swój własny wyraz, swoje odrębne dzieje, swoiste zapatrywania na **Prawdę, Dobro i Piękno**. Studując na przestrzeni tylu stuleci zagadnienie piękna kobiety, kultury ciała, pielęgnacji urody, estetyki życia — przekonamy się, jak dalece w zależności od wieku — punkt widzenia na to zagadnienie ulegał zmianom i rekonstrukcji. Jeszcze 30 lat temu otwarcie i szeroko traktowana sprawa pielęgnacji urody kobiecej na łamach codziennego pisma byłaby czemś śmiesznym i nie „na poziomie”. Temat o kulturze ciała i higienie byłby o tyle nie na miejscu, że strój wyrównywał braki urody, szczególnie wypełniał pewne niedociągnięcia natury, dawał złudzenie piękna, które na ówczesne pojęcia było czemś nadnaturalnym, quasi mistycznym. **Skomplikowane fryzury, drogocenne grzebienie, wspaniałe stroje, pyszne koronki, zwiewne muśliny dodawały monumentalności sylwetce kobiecej, o jakże świetnej i uroczej.** Koturn, sztuka, poza dekoracją panowały wszechwładnie. Wstydliva pani ścisła swe ciało gorsetem, ażeby udawać kobietę **gibką, o kruchej talji.** A wszystko udane jest rozkoszne, a wszystko fałszywe — przesłizne. Słodycz wyrazu — to wdzięk wielkiego, słomkowego kapelusza, stosów piór, kwiatów, to zawierucha koronkowych falban, kaskada loków, kokard. Bogate kolekcje szminek: past, pomad, pudrów i olejków zastępują mydło i wodę. **Pachnidła mają neutralizować przykry woń potu.**

Spaczone pojęcia na piękno, na kulturę ciała ludzkiego ulega gwałtownym poprostu zmianom, im dalej posuwamy się naprzód w wieku XX-tym. **Wojna, której dwudziestolecie będziemy obchodzić niedługo, wojna straszna i obfita w ofiary — zrobiła wyłom, utworzyła**

U Kaftala

**padają największe wygrane. MILJON
padł pierwszy w dziejach loterii**

dziesiątki tysięcy osób zdobyło **Fortunę i Dobrobyt**

Pamiętaj, że sprzedaż losów do I. Klasy 30 Loterii już się rozpoczęła i że **los należy kupić w kolekturze**

W. KAFTAL i Ska BYDGOSZCZ
Jagiellońska 2

Centrala Katowice

Tej rady udzieli Ci każdy życzliwy!

Listowne zamówienia załatwiamy odwrotnie. P. K. O. Nr. 304.761.

1048

rają się coraz szerzej przed nimi. Słowem niech się podnosi, jako indywidualność, do wysokości zadań ogólnych. Wznosząc się na wyżyny, pociągnięte za sobą całą ludzkość, wpatrzona w ideał, który rządzić ma jej ziemskim życiem.

Wreszcie rzuca on taką przestroję: **kobieta nieszczęśliwa czyni otoczenie nieszczęśliwym; kobieta o małej wartości moralnej obniża poziom ogólny swego otoczenia niemal beznadziejnie; kobieta zła siewie zło.**

Niechże społeczeństwa dążą do tego, aby nie było w nich takich krzywd, które obniżają kobietę i odbierają jej możliwość rozwoju, bo wtedy mowy nie będzie o odrodzeniu i postępie. **M. J.**

Przez muszą odejść ciasnotki pojęcia, średniowieczna ciemnota, złudna dekoratywność.

W zapomnienie poszły rzeczy stare. Pogruchołane leżą stalowe pręty gorsetu, **znów radośnie pulsuje w żyłach krew.** Świeży wiew powietrza nasycza płuca, ułatwia transpirację skóry. Szeroko otwierają się usta. Serce mocniej, intensywniej pracuje. Sprawniej pompuje krew i włącza napowrót — odnowioną: Widać ruch. Nagie ciała załęgły wybrzeża rzek i mórz. W słonecznym blasku przetapiają na złoto i burzszym swój naturalny koloryt. **Upraszczony strój jest wygodny, higieniczny.** Uwolniona z więzów sylwetka kobiety wróciła do kształtów normalnych, w każdym razie do nich dąży. Etapami ewolucji. Furkotce ośczip, dysk, piłka. Miarowy, lekki krok słychać w oddali. Idą kobiety. Zahartowane, odważne, o mocnych, wyrobionych mięśniach. Idą czwórkami, rzędami. Zdobywają rekordy, zdobywają życie i jego prawa.

Dobrowolne ubezpieczenie na wypadek choroby i macierzyństwa.

Ukazało się rozporządzenie ministra opieki społecznej, które reguluje sprawę dobrowolnego ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa. Do ubezpieczenia z własnej woli mogą przystąpić osoby, które nie podlegają obowiązkowi ubezpieczenia i ukończyły szesnasty rok życia a nie przekroczyły czterdziestego piątego. Osoby, których dochód roczny przekracza sumę 10.000 złotych, ubezpieczyć się nie mogą. Zgłoszenia dobrowolnego ubezpieczenia przyjmują Ubezpieczalnie Społeczne.

Policja w spódnicach.

Najliczniejsze są kobiety-policjantki w Stanach Zjednoczonych.

Liczba kobiet-policjantek nie jest znów tak wielka, jak się zwykło sądzić. Dziennik paryski „Paris-Soir” w jednym z ostatnich numerów daje ciekawe zestawienie liczby kobiet, znajdujących się w czynnej służbie policyjnej, z którego wynika, że **w Europie i w Ameryce jest ich łącznie 1025.** Najwięcej policjantek kobiet ma Ameryka, bo aż 593, następnie kolejno idą Niemcy (159), Anglja (150), Polska (57), Holandia (55), Danja (7) i Szwajcaria (4).

W większości wymienionych krajów na kobietach-policjantkach ciąży specjalne obowiązki, jak opieka nad kobietami i dziećmi, występowanie w sądach dla małoletnich, czuwanie nad dobrami obywateli.

Jednakże jest jeszcze jeden kraj, nie-

wymieniony w statystyce „Paris-Soir”. Krajem tym jest Sowiecka Rosja. Liczba kobiet-milicjantek jest w Rosji bardzo znaczna; tam spełniają one wszystkie obowiązki policyjne, od najpoważniejszych do najbardziej drobnych. Spółknie w Rosji kobiety, regulującej ruch uliczny, nie należy do faktów rzadkich i wyjątkowych. Nieoficjalna statystyka wykazuje na obszarze Sowieckich 8000 milicjantek.

Ten rodzaj kobiecej policji w Rosji świadczy, że bolszewicy przekonali się widocznie, iż kobieta niegorzej spełnia policyjne obowiązki od mężczyzny, w co Zachód Europy zdaje się jeszcze nadal mocno wątpić.

Tak przynajmniej mówi porównanie dwu podanych liczb. **M. J.**

Rzeczy ciekawe.

Ile warta jest żona?

W niemieckim miasteczku Naumburg odbył się ciekawy proces, w którym miejscowy rzeźnik skarżył pewnego automobilistę o **odszkodowanie za przejechanie żony**, która wskutek odniesionych obrażeń, zmarła. Skargę swą popierał nast. argumentami. Jako wdowiec musi zatrudniać służącą i kucharkę, co kosztuje go 150 marek miesięcznie. Gdy żona żyła, spełniała sama obowiązki kucharki i służącej, czyli powyższy wydatek odpadał. Sąd uznał argumentację za słuszną i na rzecz rzeźnika zarządził od automobilisty **150 marek miesięcznej renty aż do powtórnego jego ożenku.** Czy tylko tyle warta jest żona? (m. j.)

Raz odwrotnie.

W Cerekwicy (Jugosławia) popełnił samobójstwo, rzucając się pod pociąg, niejaki Wasyl Naurnof. Jak wykazały dochodzenia, powodem samobójstwa było **maltraktowanie przez własną żonę.** Despotyzm małżonki doprowadził go do tego, że już dwukrotnie targal się na życie, zawsze jednak lekarzom udawało się go uratować, poczem oddawano desperata pod „opiekę” połowicy. Tym razem definitywnie „rozłączył” się z żoną. (m. j.)

